

In memoriam Vértés Gábor

A Pauker Nyomda dolgozói és az a sok ember, aki az elmúlt több mint 30 évben megismerte a szakmában Vértés Gábort, most több hónappal a halála után sem tudja feldolgozni a tragédiát. Szobájában mosolygós fényképe mellett gyertyaláng ég folyamatosan, hiszen aki az állandóan nyitva tartó ajtó mögött benézett, szinte mindig így láthatta, rosszkedvet, idegességet nem lehetett észrevenni rajta. És ez jellemezte tulajdonosi, cégvezetői filozófiáját is, a megrendelők kiszolgálása, az egyre növekvő kapacitás és bevétel elérése mellett, és inkább ezek elé helyezve a legfontosabbnak az évek alatt folyamatosan növekvő számú alkalmazottak biztos megélhetését, jó hangulatú munkakörnyezet megteremtését tartotta.

Elmondása szerint érettségi után szinte véletlenül választotta az egyetem helyett az ofszet gépmeister szakmát, és csak ezután tudta meg nagymamájától, hogy a 20. század elején Pauker néven a dédszülők parlamenti beszállító papírkereskedésének kis nyomdája is volt. Innen már az ősök iránti tiszteletből is következett, hogy a rendszerváltás éveiben társaival megalapított nyomdát róluk nevezzék el.

1994-ben már önállóan folytatta, és szinte évről évre újabb fejlesztésekkel az ofszetnyomtatásban elérte, hogy a Pauker név lett a szakmában és a megrendelők körében. 1997 már a Sappi európai minőségi versenyén az éves jelentés kategóriában az Év nyomdája díjat kapta a hamburgi díjátadón.

A 2000-es évek elejétől az egy menetben 4 + 4 nyomóműves Heidelberg gépekkel pedig Magyarországon az elsők között sikerült a legmodernebb nyugat-európai technológiát és minőséget megvalósítani, követve a kötetzeti géppark fejlesztésével. Természetesen nemcsak a műszaki lehetőségek fejlődtek, hanem a cég felépítése, a szakemberek száma is követte a növekedést.

2009 szeptemberében a Piac és profit c. lapnak nyilatkozta: „Vezető kollégáim megtanultak dönteni, bármilyen nehéz volt, soha nem kerültem ki a hierarchikus döntési struktúrát, nem nyúltam senki feje felett bele a folyamatokba.”

Aki nap mint nap látta a nyomdában, tapasztalhatta, hogy a telefon állandóan a kezében, és inkább a fülénél volt. A nyomda vezetése mellett az életét a kapcsolatteremtés, az ismeretszerzés, a tudás bővítése töltötte ki. Hosszú évek óta volt a Magyar Nyomdász Szakmai Szövetség alelnöke.

Az évek alatt a család és a szakma mellett a kortárs képzőművészet pártolása és gyűjtése lett a legfontosabb az életében. Árverési és kiállítási katalógusok, a legnagyobb galériák albumainak gyártása mellett a magyar kortárs képzőművészek jelentős részét segítette a megjelenésben a

Pauker Gyűjtemény című rendszeres kiadvánnyal, amely már az 56. kis könyvnl jár.

„Hogy gyűjtő vagyok és ezek a képek már egy gyűjteményt alkotnak, arra csak néhány éve döbbsentem rá, amikor néhány festő barátom azt mondta művének átadásánál, hogy rangot jelent számára a Pauker Gyűjteménybe való bekerülés” – nyilatkozta a Boom magazinban 2018-ban.

A nagyon nehéz év ellenére tele szakmai tervekkel érte októberben a váratlan, súlyos betegség, amelyből nem tudott felgyógyulni. Élt 59 évet.

A Nyomda és Papíripari Szövetség, amelynek Vértés Gábor kilenc évig volt elnökhelyettese, néhány éve azzal a céllal hozta létre a Pro Foederatio díjat, hogy köszönetet mondjon és tiszteljen azok előtt, akik önzetlenül és üzleti hasznukat félretéve tesznek a nyomdász közösségért és az NYPSZ-ért. Vértés Gábor volt ennek az eszmének a megtestesítője. Ezért elnökségünk tavaly év végén teljes egyetértésben úgy döntött elnökhelyettesük emlékére a **Pro Foederatio díjat átnevezi Vértés Gábor-díjra**. Azoknak fogja odaítélni, akik Vértés Gábor szellemiségét megőrizve munkálkodnak mindannyiunkért.

